

Biblioteka
OKEAN

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Kristin Cashore
“Graceling”

Copyright © 2008 by Kristin Cashore
Copyright © 2011 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-178-8

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštamovati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2011.

Kristin Kešor

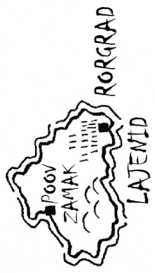
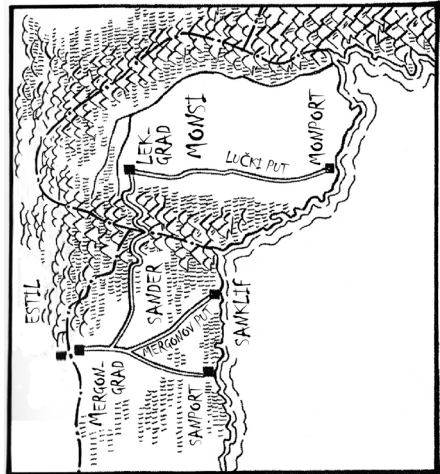
DAROVITA

Prevod

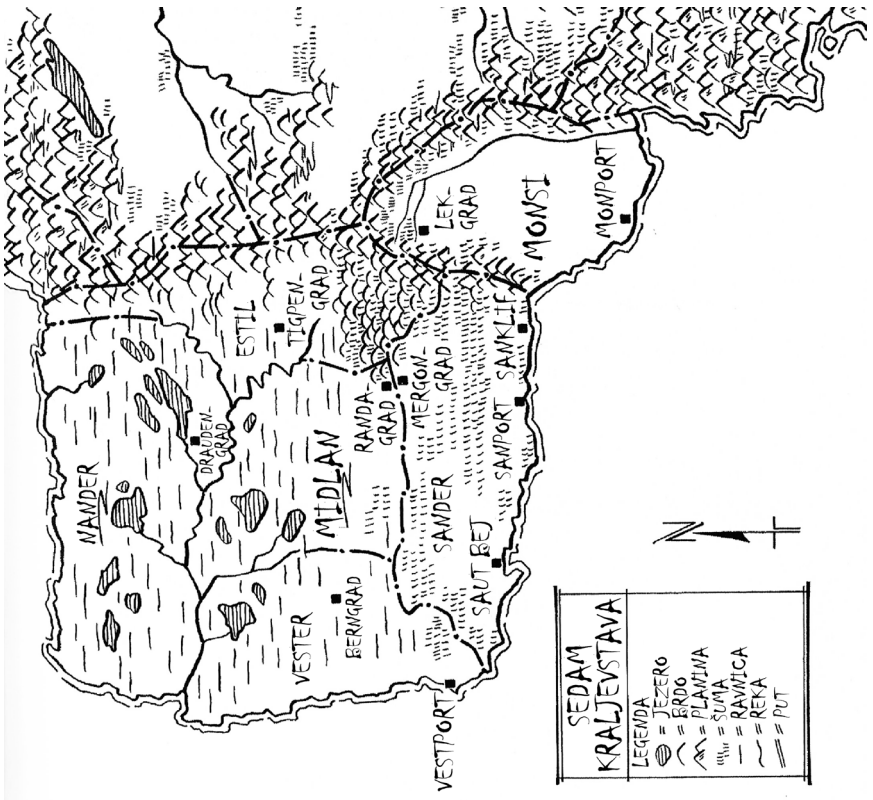
Ivana Milaković

**Čarobna
knjiga**

OKEAN

*Mojoj majci,
Nedi Previteri Kešor,
i njeni ćufici Grejs,
i mom ocu,
Dž. Majklu Kešoru,
i njegovom Daru za gubljenje (i nalaženje) sopstvenih naočara*

Deo prvi

Gospa-ubica

Poglavlje prvo

Mrak je u lagumima bio potpun, ali Ketsa je znala mapu napamet. Mapa se do sada pokazala tačnom, kao i inače kad je reč o Olovim mapama. Ketsa je prešla rukom preko hladnih zidova i brojala vrata i prolaze pored kojih je prolazila. Okretala se kad je bilo vreme da se okrene, da bi se napokon zaustavila pred otvorom u kom bi trebalo da budu stepenice koje vode naniže. Čučnula je i ispružila ruke unapred, ispitujući. Tu je bio kameni stepenik, vlažan i klizav od mahovine, i još jedan ispod njega. Znači, stepenište o kom joj je Ol pričao. Nadala se samo da će, kada je on i Gidon budu pratili uz baklje, videti ljigu koju je načinila mahovina, da će se kretati pažljivo i da neće probuditi mrtve dok se tandrčući strmoglavljuju niz stepenice.

Ketsa se šunjala niz stepenište. Skreni jednom levo, dvaput desno. Začula je glasove kad je ušla u hodnik čija je tama treperila narandžasto od baklje u zidu. Preko puta baklje bio je još jedan hodnik u kom bi, po Olovim rečima, trebalo da budu dvojica do deset stražara koji čuvaju izvesnu ćeliju na kraju tog hodnika.

Stražari su bili Ketsin zadatak. Bila je poslata njih da sredi.

Ketsa je milela prema svetlosti i smehu koji se čuo. Mogla je da zastane i oslušne, da stekne bolju predstavu o tome s koliko njih će se suočiti, ali nije bilo vremena. Nisko je spustila kapuljaču i zaletela se iza ugla.

Umalo da se saplete preko prve četiri žrtve. Sedeli su na podu jedni naspram drugih, leđima uza zid, raširenih nogu, a vazduh je bazdeo na neko jako piće koje su doneli sa sobom kako bi prekratili vreme. Ketsa je šutirala i udarala slepoočnice i vratove, i četvorica muškaraca su ležali, zajedno srozani na pod, pre nego što su stigli da se iznenade.

Preostao je samo jedan stražar. Sedeo je pred rešetkama ćelije na kraju hodnika. Na brzinu je ustao i izvukao mač iz korica. Ketsa je pošla k njemu, sigurna da joj baklja koja se nalazila iza nje skriva lice, naročito oči, od pogleda. Odmerila je njegovu visinu, način na koji se kretao, sigurnost ruke koja je uperila mač k njoj.

„Stani tu gde si. Jasno je šta si.” Glas mu je bio ravan. Taj je bio hrabar. Prosekao je vazduh mačem u znak upozorenja. „Ne plašim te se.”

Bacio se prema njoj. Sagla se ispod njegovog sečiva, zamahnula stopalom i pogodila ga u slepoočnicu. Pao je na tlo.

Prekoračila ga je i otrčala do rešetaka, škiljeći u mrak ćelije. Neko obličje se šćućurilo uza zid sa suprotne strane, preumorno ili previše smrznuto da bi marilo za borbu. Rukama je obgrlilo kolena, a glavu je zabilo među noge. Treslo se, mogla je da ga čuje kako diše. Pomerila se, i nešto svetlosti je palo na njegovo šćućureno obličje. Kosa mu je bila seda i kratko ošišana. Videla je svetlucanje zlata na njegovom uhu. Olove mape su ih dobro poslužile, jer to je bio Lajeniđanin. Njega su tražili.

Povukla je rezu. Zaključano. Pa, to nije bilo nikakvo iznenađenje, a ni njen problem. Zviznula je tiho, jednom, poput sove. Opružila je hrabrog stražara na leđa i gurnula mu pilulu u usta. Potrčala je uz hodnik, okrenula četvoricu nesrećnika na leđa, jednog kraj drugog, i svakom gurnula po pilulu u usta. Baš kad je počela da se pita da li su se Ol i Gidon izgubili u lagumima, pojavili su se iza ugla i skliznuli kraj nje.

„Petnaest minuta, ne više”, reče ona.

„Petnaest minuta, gospo.” Olov glas je bio poput tutnjave. „Čuvajte se.”

Svetlost njihovih baklji je zapljusnula zidove dok su se približavali ćeliji. Lajeniđanin je jeknuo i još više se šćućurio. Ketsa je letimice videla njegovu iscepanu, umrljanu odeću. Čula je kako Gidonov prsten s kalauzima zvekeće. Źelela je da ostane i vidi da su uspešno otvorili vrata, ali bila je potrebna na drugom mestu. Čušnula je pakovanje pilula u rukav i otrčala.

Ćelijski stražar je raportirao tamničkom stražaru, a tamnički stražar podstražaru. Podstražar bi izvestio stražara u zamku. Noćni stražar, kraljev stražar, stražar sa zida i stražar iz bašte takođe bi podneli izveštaj stražaru u zamku. Čim bi jedan stražar primetio odsustvo drugog, podigao bi uzbunu, i ukoliko Ketsa i njeni ljudi ne bi bili dovoljno daleko, sve bi propalo. Gonili bi ih i došlo bi do krvoprolića; videli bi njene oči i prepoznali je. Zato je morala da se pobrine za sve stražare. Ol je pretpostavio da će ih biti dvadeset. Princ Rafin joj je napravio trideset pilula, za svaki slučaj.

S većinom stražara nije imala nikakvih problema. Ako je mogla da im se prikrade, ili ako su bili stisnuti u malim grupama, ne bi ni saznali šta ih je snašlo. Sa stražarem u zamku išlo je malo teže, jer su petorica čuvara branila njegov položaj. Prošla je kroz njih poput kovitlaca, šutirajući i udarajući rukama i kolenima, i čuvar zamka je skočio od stola stražarnice, izleteo kroz vrata i uleteo u bitku.

„Prepoznajem Darovitog kad ga vidim.” Ubadao je mačem, a ona se otkotrljala van njegovog domašaja. „Pokaži mi koje su ti boje oči, dečaće. Iskopaću ih. Nemoj da misliš da neću.”

Osetila je izvesno zadovoljstvo opaučivši ga po glavi drškom noža. Zgrabila ga je za kosu, prevrnula ga na leđa i spustila mu pilulu na jezik. Svi su govorili, kad se probude uz glavobolju i uz sramotu, da je krivac Daroviti dečak, da mu je Dar borba, da je bio sam. Pretpostavili bi da je dečak, jer im je tako izgledala u jednostavnim pantalonama i s kapuljačom, i zato što niko ko je napadnut ne bi pomislio da je to učinila devojka. I niko ne bi ni letimice video Ola ili Gidona; pobrinula se za to.

Niko ne bi pomislio na nju. Šta god da je Darovita gospa Ketsa bila, nije bila kriminalac koji se prurušen šunja po dvorištu zamka u ponoć. Osim toga, trebalo je da je na putu za istok. Njen ujak Randa, kralj Midlana, poslao ju je na put tog istog jutra dok je ceo grad posmatrao, uz kapetana Ola i Gidona, Randinog vazala, kao pratnju. Samo ju je ceo dan žestokog jahanja mogao dovesti na jug do dvora kralja Mergona.

Ketsa je protrčala kroz dvorište, kraj leja s cvećem, fontana i mermernih statua kralja Mergona. Bilo je to zaista prijatno dvorište, koje je pripadalo krajnje neprijatnom kralju; mirisalo je na travu i plodnu zemlju i na slatkasto orošeno cveće. Trčala je kroz Mergonov jabučar dok je za njom ostajao niz drogiranih stražara. Drogiranih, ne mrtvih; bitna razlika. Ol i Gidon, kao i većina ostalih iz tajnog Saveta, želeli su da ona ubije stražare. Ali na sastanku na kom su se dogovarali oko ove misije, pobunila se da im ubijanje ne bi kupilo dodatno vreme.

„Šta ako se probude?“, pitao je Gidon.

Princ Rafin se uvredio. „Sumnjaš u moje lekove? Neće se probuditi.“

„Bilo bi brže pobiti ih“, rekao je Gidon. Pogled njegovih smeđih očiju bio je uporan. Glave su klimale u znak odobravanja u zamračenoj sobi.

„Mogu to da obavim u vremenu koje mi je dodeljeno”, rekla je Ketsa, i podigla ruku kad se Gidon usprotivio. „Dosta. Neću ih ubiti. Ako želiš da budu ubijeni, pošalji nekog drugog.”

Ol se nasmešio i pljesnuo mladog lorda po leđima. „Razmisli, gospodaru Gidone, biće nam zabavnije tako. Savršena pljačka, prođemo pored Mergonove straže, a niko ne bude povređen? Biće to dobro.”

Prostorija se ispunila smehom, ali Ketsa se nije ni nasmešila. Neće da ubije, ne ako ne mora. Ubistvo nije moglo biti raščinjeno, a već je dovoljno ubijala. Uglavnom za svog ujaka. Kralj Randa ju je smatrao korisnom. Kad siledžije na granici počnu da stvaraju neprilike, zašto slati vojsku kad možeš da pošalješ jednog predstavnika? Bilo je ekonomičnije tako. Ali ubijala je i za Savet, takođe, kad to nije bilo moguće izbeći. No ovog puta se moglo izbeći.

Na daljem kraju voćnjaka naišla je na starog stražara, koji je možda bio star kao Lajeniđanin. Stajao je u šumarku jednogodišnjeg drveća, oslanjajući se na mač. Leđa su mu bila zaobljena i povijena. Prišunjala mu se s leđa i zastala. Ruka kojom je držao balčak uzdrhta.

Nije imala visoko mišljenje o kralju koji ne pošalje u udobnu penziju stražare previše stare da čvrsto drže mač.

Ali ako bi ga ostavila, pronašao bi ostale koje je oborila i podigao uzbunu. Udarila ga je jednom, snažno, u potiljak, i on se srozao uz glasan izdah. Uхватила ga je i spustila na zemlju, nežno koliko je mogla, a potom mu spustila pilulu u usta. Na trenutak je prešla rukom preko čvoruge koja mu se stvarala na glavi. Nadala se da mu je glava jaka.

Jednom je ubila slučajno, i savest ju je i dalje pekla zbog toga. To je bio način na koji se njen Dar iskazao, ima tome deset godina.

Bila je dete od jedva osam godina. Nekakav dalji rođak je došao u posetu dvoru. Nije joj se svideo – njegov otužan parfem, način na koji je pohotno gledao devojke koje su ga služile, način na koji je taj pogled pratio devojke dok su se kretale po prostoriji, kako ih je dodirivao kad je mislio da ga niko ne gleda. Postala je oprezna kada je počeo da obraća pažnju na nju. „Tako lepa malecka”, rekao je. „Oči Darovitih umeju da izgledaju tako neprivlačno, ali tebe, srećnice mala, čine lepšom. Koji je tvoj Dar, slatkišu? Pripovedanje? Čitanje misli? Znam. Ti si plesačica.”

Ketsa nije znala koji je njen Dar. Nekim Darovima je bilo potrebno više vremena da izbiju na površinu. Ali čak i da je znala, ne bi o tome želela da razgovara s tim rođakom. Mrko ga je pogledala i okrenula se na drugu stranu. Ali tada je njegova šaka skliznula niz njenu nogu, i njena šaka je poletela i udarila ga posred lica. Toliko brzo i toliko snažno da mu je gurnula kosti nosa pravo u mozak.

Dame su zavrištale; jedna se onesvestila. Kad su ga podigli iz barice krvi na podu i kad se pokazalo da je mrtav, dvorani su utihnuli, uzmakli. Uplašeni pogledi – ne više samo dama već i vojnika, i vazala s mačevima – bili su upereni u nju. Bilo je sasvim u redu jesti obroke koje pripremi kraljev šef kuhinje čiji je Dar bilo kuvanje, ili poslati konje kraljevom Darovitom koji leči konje. Ali devojčica čiji je Dar ubijanje? To nije bilo bezbedno.

Neki drugi kralj bi je proterao ili dao da je ubiju, iako je dete njegove sestre. Ali Randa je bio pametan. Video je da bi u budućnosti sestričina mogla dobro da mu posluži. Poslao ju je u njene odaje i nedeljama je držao tamo za kaznu, ali to je bilo sve. Kada je izašla, svi su pojurili da joj se sklone s puta. Nije im se sviđala ni ranije, jer niko ne voli Darovite, ali bar su trpeli njeno prisustvo. Sada se

nisu ni pretvarali da su prijateljski nastrojani. „Pazi na onu s jednim plavim i jednim zelenim okom”, šaputali bi gostima. „Ubila je svog rođaka jednim jedinim udarcem. I to samo zato što je rekao da su joj oči lepe.” Čak se i Randa držao dalje od nje. Ubilački nastrojen pas može biti od koristi svom kralju, ali kralj ne želi da mu taj pas spava kraj nogu.

Princ Rafin je bio jedini koji ju je potražio. „Nećeš to opet učiniti, zar ne? Mislim da te moj otac neće pustiti da ubijaš koga hoćeš.”

„Nisam ni htela da ga ubijem”, odgovorila je.

„Šta se desilo?”

Ketsa se usredsredila na ono što se desilo. „Imala sam osećaj da sam u opasnosti. Pa sam ga udarila.”

Princ Rafin je odmahnuo glavom. „Moraš da držiš Dar pod kontrolom”, rekao je. „Naročito ubilački Dar. Moraš, inače nam moj otac više neće dozvoljavati da se viđamo.”

To je bila strašna pomisao. „Ne znam kako da ga kontrolišem.”

Rafin je razmislio o tome. „Mogla bi da pitaš Ola. Kraljevi špijuni znaju kako da povrede a da ne ubiju. Tako dolaze do podataka.”

Rafin je imao jedanaest godina, tri više nego Ketsa, i po njenim mladalačkim merilima – bio je veoma mudar. Prihvatila je njegov savet i obratila se Olu, prosedom kapetanu kralja Rande i njegovom vođi špijuna. Ol nije bio budalast; znao je da treba da se plaši devojčice s jednim plavim i jednim zelenim okom. Ali bio je pomalo i maštovit. Pita se, kao što niko drugi nije, da li je Ketsa bila podjednako šokirana smrću svog rođaka kao svi ostali. I što je više o tome razmišljao, bivao je sve radoznaliji u vezi s njenim mogućnostima.

Počeo je njenu obuku uspostavljanjem pravila. Neće vežbati na njemu, niti na ma kojem kraljevom čoveku. Vežbaće na lutkama koje je napravila od vreća, ušivši ih zajedno i ispunivši ih zrnevljem.

Vežbaće na zatvorenlicima koje joj Ol bude doveo, na ljudima već osuđenim na smrt.

Vežbala je svakodnevno. Otkrila je svoju eksplozivnu snagu, kao i to koliko je brza. Naučila je da razlikuje ugao, položaj i intenzitet ubistvenog udarca i onog koji obogalji. Naučila je kako da razoruža čoveka i kako da mu slomi nogu, i kako da mu zavrne ruku tako jako da prestane da se bori i počne da moli da ga pusti. Naučila je da se bori mačem, i noževima, i bodežima. Bila je toliko brza i usredsređena, toliko kreativna da je naučila da pretuče čoveka tako da se onesvesti dok su joj ruke vezane sa strane. Takav je bio njen Dar.

S vremenom joj se kontrola poboljšala, pa je počela da vežba s Randinim vojnicima – s osmoricom ili desetoricom istovremeno, u punoj ratnoj opremi. Njeno vežbanje je bilo prizor za posmatranje: odrasli muškarci stenju i trapavo kloparaju unaokolo, a nenaoružano dete se vrti oko njih i saginje ispod njih, obara ih kolenom ili šakom koju nisu ni videli dok se nisu našli na tlu. Ponekad bi dvorani dolazili da je gledaju kako vežba. Ali ako bi ih pogledala u oči, oborili bi pogled i produžili dalje.

Kralju Randi nije smetalo to što Ol tako troši vreme. Smatrao je to neophodnim. Ketsa mu neće biti od koristi ako ne nauči da se kontroliše.

I sada, u dvorištu kralja Mergona, niko nije mogao da stavi primedbu na njenu samokontrolu. Brzo i bešumno, kretala se preko trave kraj pošljunčanih staza. Do sada su Ol i Gidon sigurno skoro stigli do baštenskog zida, gde su dvojica Mergonovih slugu, prijatelji Saveta, čuvali njihove konje. I sama je skoro bila tamo: videla je tamnu liniju ispred sebe, crnu naspram crnila neba.

Misli su joj lutale, ali nije sanjarila. Čula su joj bila izoštrjena. Uхватила bi pad svakog lista u bašti, šum svake grane. I zato je bila

zapanjena kada je muškarac iskoračio iz tame i zgrabio je otpozadi. Obmotao je ruku oko njenih grudi i prislonio joj nož uz grlo. Počeo je da govori, ali mu je u trenutku umrtvila ruku, istrгла mu nož iz šake i bacila sečivo na tlo. Bacila ga je unapred, preko ramena.

Dočekao se na noge.

Brzo je razmišljala. Bio je Daroviti, borac. Toliko je bilo očigledno. Ako je imao ikakav osećaj u ruci kojom ju je obmotao, znao je da je žena.

Okrenuo se prema njoj. Oprezno su se posmatrali, možda tek senke jedno drugom. Progovorio je. „Čuo sam za gospu s posebnim Darom.”

Glas mu je bio hrapav i dubok. Zvučao je kao da pomalo zapeva kad govori; taj joj naglasak nije bio poznat. Morala je da sazna ko je, kako bi znala šta s njim da učini.

„Ne pada mi na pamet šta bi ta gospa mogla da radi toliko daleko od kuće, jureći kroz dvorište kralja Mergona u ponoć”, rekao je.

Malo se pomerio, nameštajući se između nje i zida. Bio je viši od nje, a pokreti su mu bili glatki kao u mačke. Varljivo miran, spreman na skok. Baklja s obližnjeg puta je zasvetlucala u zlatnim alkicama koje je imao u ušima. Nije imao bradu, kao što je nema nijedan Lajeniđanin.

Pomerala se i njihala, tela spremnog na pokret, kao i on. Nije imala mnogo vremena za odluku. Znao je ko je ona. Ali ako je Lajeniđanin, nije želela da ga ubije.

„Zar nemaš ništa da mi kažeš, gospo? Svakako ne misliš da ću te pustiti da prođeš bez reči objašnjenja?” Bilo je poigravanja u njegovom glasu. Posmatrala ga je bez reči. Raširio je ruke glatkim pokretom, i pred očima joj se rasplelo zlatno prstenje koje mu je

sijalo na prstima. To joj je bilo dovoljno. Alkice u njegovim ušima, prstenje, otegnut govor – bilo je dovoljno.

„Ti si Lajeniđanin”, reče ona.

„Dobro opažaš”, odgovori.

„Ne dovoljno dobro da bih videla koje su ti boje oči.”

Nasmejao se. „Mislim da znam boju tvojih.”

Zdrav razum joj je govorio da ga ubije. „I ti nešto kažeš o udaljenosti od doma”, reče ona. „Šta jedan Lajeniđanin radi na dvoru kralja Mergona?”

„Reći ću ti, ako ti odgovoriš na moje pitanje.”

„Ništa ti ja neću reći, i moraš me pustiti da prođem.”

„Moram li?”

„Ako me ne pustiš, moraću da te prisilim.”

„Sigurna si da možeš?”

Lažirala je pokret udesno, a on se s lakoćom izmakao, uz okret. Ponovo je to učinila, brže. Ponovo joj je lako izmakao. Bio je veoma dobar. Ali ona je bila Ketsa.

„Znam da mogu”, rekla je.

„Ah.” Izgledao je kao da se zabavlja. „Ali moglo bi da potraje satima.”

Zašto se poigravao njom? Zašto nije podigao uzbunu? Možda je i sam bio kriminalac, Daroviti kriminalac. Ako jeste, da li joj je bio saveznik ili neprijatelj? Zar ne bi jedan Lajeniđanin odobravao njeno spasavanje zatvorenika Lajeniđanina? Bi – ukoliko nije izdajnik. Ili ako taj Lajeniđanin nije ni znao šta se nalazi u Mergonovoj tamnici – Mergon je dobro čuvao tajnu.

Savet bi joj naredio da ga ubije. Savet bi joj rekao da rizikuje živote svih njih ako ostavi u životu čoveka koji zna ko je ona. Ali

nije bio ni nalik razbojnicima s kojima se do tada susretala. Nije joj delovao poput životinje, ni glupo ni preteće.

Nije mogla da ubije jednog Lajeniđanina dok drugog spasava.

Ponašala se kao budala i verovatno će zažaliti, ali neće to učiniti.

„Verujem ti”, iznenada je rekao. Sklonio joj se s puta i mahnuo joj da prođe. Smatrala ga je veoma čudnim i impulsivnim, ali videla je da je spustio gard, a nije bila neko ko bi propustio priliku. U trenutku je mahnula čizmom i pogodila ga u čelo. Oči su mu se raširile od iznenađenja, i pao je na tlo.

„Možda to nisam morala da učinim.” Ispružila ga je. Njegovi uspavani udovi su bili teški. „Ali ne znam šta da mislim o tebi, a već sam dovoljno rizikovala time što sam ti dopustila da živiš.” Iskopala je pilule iz rukava i spustila mu jednu u usta. Okrenula mu je lice ka svetlosti baklji. Bio je mlađi nego što je mislila, ne mnogo stariji od nje – imao je devetnaest godina, dvadeset najviše. Krv mu je curila s čela, pa pored uha. Košulja mu je na grlu bila raskopčana i svetlost baklji mu je igrala na ključnoj kosti.

Kakav čudan čovek. Možda će Rafin znati ko je to.

Prodrmla se. Čekaju je.

Potrčala je.

Jahali su brzo. Starca su vezali za njegovog konja jer je bio suviše slab da bi se sam pridržavao. Stali su samo jednom, kako bi ga umotali u više ćebadi.

Ketsa je bila nestrpljiva da nastave da se kreću. „Zar ne zna da je sredina leta?”

„Skroz je promrzao, gospo”, reče Ol. „Trese se, bolestan je. Nema smisla da ga spasemo pa ubijemo.”

Pričali su o zaustavljanju i paljenju vatre, ali nije bilo vremena. Morali su da stignu u Randagrad pre zore ili će ih otkriti.

Možda je trebalo da ga ubijem, razmišljala je dok su se poput groma kretali kroz mračnu šumu. Možda je trebalo da ga ubijem. Znao je ko sam.

Ali nije delovao preteće niti sumnjičavo. Više je bio radoznao nego bilo šta drugo. Verovao joj je.

S druge strane, nije znao za niz drogiranih stražara koje je ostavila za sobom. I neće joj verovati kad se probudi s tom masnicom na glavi.

Ako bi rekao kralju Mergonu za njihov susret, i ako bi Mergon rekao kralju Randi, stvari bi mogle da postanu veoma nezgodne za gospu Ketsu. Randa nije znao za zatvorenika Lajeniđanina, a još i manje o tome da Ketsa mesečari kao spasilac.

Ketsa se stresla od nezadovoljstva. Ovakve misli nisu bile od pomoći, i već je sve bilo gotovo. Morali su da odvedu starinu na toplo i bezbedno, i Rafinu. Spustila se niže u sedlu i podbola konja da požuri na sever.

**Kristin Kešor
Darovita**

Izdavač:
Čarobna knjiga
Beograd

Za izdavača:
Borislav Pantić

Plasman:
021/439697

Lektura:
Jelena Trošić

Dizajn korica:
Dragan Bibin

Prelom i priprema za štampu:
Aleksandar Jovanović

Štampa:
Publish, Beograd

Tiraž:
1200

CIP - Katalogizacija u publikaciji Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.111(73)-31

KEŠOR, Kristin

Darovita, Kristin Kešor; prevod Ivana Milaković - Beograd: Čarobna knjiga, 2011
(Beograd: Publish). 416 str.; 21 cm.
- (Biblioteka: OKEAN)

Prevod dela: Graceling / Kristin Cashore - Tiraž 1200.
ISBN 978-86-7702-178-8

COBISS.SR-ID 185656076